

4. Изчакай любовта

Красимир Лазаров, София

Беше октомври 2003 г. Пътувах към Русе, за да пея и да проповядвам. По това време и двамата с бившата ми съпруга бяхме щастливо разведени и нещастни по моему. Само този, който е извървял пътя на самотата, знае за какво говоря. Единственото, което исках от Бог, беше жена, която да ме обича. След това разбрах, че е разумно човек да се моли и за други неща. А пък бъдещата ми съпруга се моле-ла за... Това ще го оставя за накрая.

В Русе пях и проповядвах. Запознах се с една наистина много красива жена. Но тогава все още не знаех, че това беше Тя. Прибрах се вкъщи, самотен и глупав. Жената се впечатлила от мен и била възхитена от гласа ми. (Не се хваля. Само споделям нейното мнение, с което съм принуден да се съглася.)

Бог й казал: „Това е този, за когото се молиш. Но изчакай още осем месеца, защото не е готов“. Наистина не бях. Понякога самотата е лош учител.

В онзи период само тя си даваше сметка, че в живота има време за подготовка. Въпреки това и за двамата дните минаваха на куц крак.

Дойде лятото на 2004 г. Реших да отидем с дъщеря ми на летен лагер в Семково. За жалост, колата ми се развали в Перник и започна нашата 8-часова одисея, в която сменихме пет превозни средства и едва стигнахме до Белица. И тъкмо когато си мислех, че кошмарът е свършил, се оказа, че няма кой да ни откара до лагера. Започна да се мръква. Край нас минаваха хора с мотики – явно се прибираха от нивите си. Детето ми се уплаши и заплака, а аз се притесних два пъти повече заради нея. Обаче помощ не идваше. Отчаях се, помислих си неща, от които сега ме е срам. Толкова песни съм изпял, на толкова мероприятия съм помагал, а нямаше кой да ме качи до лагера. Реших да преспим на място, а утре обратно към София. Вече не исках да чувам за никакви лагери.

Към десет вечерта се появи пастор Иво Томанов. Бусът се повредил, затова се забавил. Забравих неволите си и се отпуснах на меката седалка. В лагера нямаше свободни места. Наложих се да ни настанят в лазарета. Е, нали не сме на полето. Ама с тези мисли си бях точно за там.

На другия ден видях онази красива жена, за която вече бях забравил. Но сега времето ни беше дошло. Имах чувството, че я познавам от години. Не минаха и два дни, когато осъзнах, че животът ми е свързан с нейния. Не беше любов от пръв поглед. Беше любов, дарена от Бог. Всички, които ме познават, знаят колко хубав стана животът ми след това.

А, момент, щях да забравя... Обещах да ви кажа за какво се е молела жена ми. В молитвения ѝ дневник имаше 17 изисквания към бъдещия ѝ съпруг. Прочетох ги ден преди сватбата и останах безмълвен. В най-малката подробност тя беше описала мен още преди да ме познава. Аз исках само едно – жена, която да ме обича. Но Бог ми подари и всичко останало.

Като си помисля, че можеше да си тръгна от Белица и да не се срещнем в Семково... Но вече знам, че когато Бог има план, нито собствена та ни глупост, нито Сатана могат да Му попречат.

5. Премеждие на пътя

Радка Богданова, София

Денят беше прекрасен. Решихме да отидем до хижа „Здравец“, за да си наберем билки. Бяхме четирима – аз, синът ми, дъщеря ми и малкият Боби. Преди това с Боби се помолихме Бог да ни пази по пътя.

Прекарахме чудесно. Набрахме си цветя и билки и тръгнахме обратно към къщи. Пътят беше стръмен. Синът ми караше внимателно. Но изведнъж задната дясна гума се извади от оста и се появи пред нас на шосето. Тя напред, а ние с колата след нея, докато се изтърколи в пропастта. Моят син с усилие спря колата. Наскачахме и ние. Извадихме телефоните и всеки започна да звъни на близки и приятели с молба да ни помогнат.

Синът ми реши аз и Боби да спрем някоя кола, за да ни откара до града. Ами сега? Коя кола да спра? Хора всякакви. Бях много притеснена и се чудех какво да правя. Изведнъж видях една кола, на чието стъкло се поклащаха кръстче и малка икона. Помислих си, че това са все пак вярващи хора и ги спрях. А те – семейство с дете – веднага се съгласиха да ни вземат.

Когато потеглихме, се обърнах към Боби: „Бобче, ние двамата се молихме да дойдем и да се върнем живи и здрави, а виж какво стана?“. Мъжът в колата ме изглежда строго: „А нима не си отидохте живи и здрави? И не се ли връщате живи и здрави? Още отдалеч, като видях шкодата, разбрах, че ви се е случила полуската. Знаете ли при случена полуоска какво става? Търкаляне на колата няколко пъти, особено на този стръмен участък. Да знаете, че сте извадили голям късмет!“.

Потънах в земята от срам. Вместо да оценя Божиата грижа за нас, се наложи един непознат човек да ми отваря очите! На всичкото отгоре и недоволствах. А колко пъти Бог е спасявал живота ми! Благодаря Му от сърце!